

Sánchez pacta amb Merkel rebre refugiats

Són persones que ara resideixen a Alemanya i seran acollides a canvi de diners

Merkel i Sánchez a Brussel·les ■ EFE

Colau, sense aliats per collar la Generalitat i l'Estat

Es va veure obligada a suspendre el ple

EL PUNT AVUI+

1,50€

Edició de Barcelona

DISSABTE • 30 de juny del 2018. Any XLIII. Núm. 14683 - AVUI / Any XL. Núm. 13553 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

P6

Setge econòmic

2,1 MILIONS • El jutge Llarena exigeix als membres del govern processats un dipòsit milionari

EN DOS DIES HÀBILS • El magistrat del Suprem els obliga a fer l'aportació de la seva butxaca i de forma exprés

SOLIDARITAT • Des de l'ANC s'assegura malgrat tot que se'n farà càrrec la caixa que s'ha creat amb donacions populars

CULTURA

P22,23

D'esquena, l'artista Carlos Pazos observa la peça que avui inaugura en unes vinyes de la Pobla de Cérvoles ■ v.b.

L'art i el vi es donen la mà

La Vinya dels Artistes suma una nova peça al paisatge de les Garrigues

Nacional

P8

L'extradició de Puigdemont, 'sine die'

El tribunal alemany ajorna la decisió sobre el cas i no es veu amb cor de fixar termini

Nacional

P10

La policia de l'1-0 no va patir cap delictes d'odi

XII Memorial Mompou-Bravo

En homenatge al matrimoni Frederic Mompou i Carme Bravo 125è aniversari del naixement de Frederic Mompou

Recital a l'Ateneu Barcelonès (carrer Canuda, 6)

Dijous 5 de juliol de 2018 a les 20:30h.

Emili Brugalla,
piano

"Músicaes Callades" Obres de Robert Schumann, Alexander Scriabin, Leoš Janáček, Joan Magrané i Frederic Mompou

Entrada 5 i 10 €

Organització:

Fundació Frederic Mompou

Col·laboradors:

jmb
Joventuts musicals de Barcelona

Ateneu Barcelonès
ABCDEFGHIJK
LMNOPQRSTU
VWXYZ

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Xavier Graset

L'espera

El temps regalat, en diu Andrea Köhler al seu assaig sobre l'espera editat ara en català. Necessari per uns temps en

què no en tenim, d'espera, o que no sabem esperar com esperàvem abans que les noves tecnologies alteressin, acceleressin els nostres ritmes quotidians. I sempre esperem: una trucada, la fressa de la clau al pany, el proper acte i la rialla després de la broma. Esperem que cessi un dolor i que la son ens rendeixi o que el vent amaini, diu Andrea Köhler. L'espera, sempre l'espera. Un neguit que a més ara no sabem ni gestionar de tant acostumats com estem al "m'agrada" instantani que volem a les nostres fotos a les xarxes socials, o la resposta immediata, esperant que apareguin dues marques que ens diuen que ens han llegit els missatges. Ho volem tot ara, i no acabem de pair, d'assaborir mai prou cada moment, cada instant. És clar que hi ha esperes que triguen massa, tot allò que fa referència a la situació

Sempre havíem sentit que el bo es fa esperar; en aquest cas el bo és l'aixecament de la presó provisional

de presó i exili dels nostres polítics, és un temps escruixidor, i cada segon fora de casa és un segon perdut, segrestat, un segon malbaratat de la seva existència. Però en aquest jugar amb el temps i la llibertat, en malbaratar l'espera hi ha un exercici, hi ha una intenció. Ells no són "esperants de bon grat" que diria Peter Handke, que ho va teoritzar, per bé que algú reclòs en una presó alenteix forçosament els seus ritmes anteriors. Ells han estat objecte de patiment, on no s'ha tingut en compte ni el que diu estrictament el Codi Penal. Però ja no deu venir d'aquí, la lectura és un fet subjectiu, i les lectures dels jutges i els relats que basteixen de les seves mirades dels fets han acabat alterant el sentit comú i les lleis que diuen defensar.

Sempre havíem sentit a dir que el bo es fa esperar; en aquest cas el bo ha de ser la llibertat, l'aixecament de la presó provisional, i quedar net de papers. Això es fa esperar, i just en aquest temps no hi ha res de regalat, sinó de manllevat. I aquest temps ja no tornarà, perquè el temps passa de totes maneres i sense aturador.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Barraques a Barcelona

Ahir evocava de passada els trens, primer de fum i més tard elèctrics, que unien Mataró amb Barcelona quan era petit i jove. El trajecte anava a morir a l'estació de França. Abans d'arribar-hi, els trens passaven per davant els poblats de barraques del Camp de Bota i el Somorrostro. Un dia, a col·legi, jo feia ostentació d'un bolígraf admirable. El pare Maduell (o Madorell?) em va dir: "Si hi insisteixes, te'l requiso i l'envio als nens de Mina-Pequín." Vaig saber més tard que Mina-Pequín era un altre nom per a les barraques del Camp de la Bota i el Somorrostro. El pare Maduell o Madorell alguna en devia dur de cap perquè passat un temps va deixar el col·legi per anar-hi a treballar i fer-hi funcions de missioner. Hi passava amb el tren, i me l'imaginava fent classes en una mena de castell que hi havia a la platja, l'única construcció sòlida enmig de l'estesa de cases precàries. Les barraques i el castell van desaparèixer quan Franco va fer construir un mur perquè no fossin visibles per als usuaris del tren. Van desaparèixer de manera efectiva molts anys més tard. El

“Un campament prop del Nacional, l'Auditori i el Museu del Disseny

1992, quan el campament ja no hi era, les vies van ser suprimides. Ara pel seu lloc passen alguns carrers de la Via Olímpica i un tram de la ronda Litoral. L'estació de França es manté, poc utilitzada i pel valor històric, i els trens que hi van provenen d'un altre traçat. Algun cop l'he fet, quan una avaria a la línia general impedeix arribar a la plaça Catalunya o a Sants. El petit trajecte, encaixonat entre túnels i murs, ofereix poques amenitats. Quan arribo a l'estació de França em fa l'efecte de fer-ho a una de debò i no a una de metro com les que es fan ara. Aquí havien baixat els immigrants del

sud, als anys cinquanta i seixanta. Els més desemparats travessaven les vies carregant la maleta lligada amb un cordill i anaven a fer-se un lloc al Camp de la Bota, al Somorrostro o a Mina-Pequín.

Dimecres vaig haver de fer unes gestions per la zona que reuneix l'Auditori, el Teatre Nacional, els Encants i el Museu del Disseny, la Barcelona culta i guapa. En un solar vaig veure una gran extensió de barraques. Vaig aturar-me en un carrer elevat que n'oferia una visió zenital. Cases fetes amb fustes, matalassos, plàstics, bicicletes, algunes sense teulada. Ni llum ni aigua corrent. S'hi movia gent jove i també de gran: aquella senyora amb bastó... Em van dir que els joves venen coure, ferralla i altres mercaderies a les proximitats dels Encants. Vaig sentir un estrèpit. Un tren passava sota meu, a l'aire lliure, en direcció a l'estació de França. Els passatgers no veuen les barraques perquè les tapa un mur que en sosté algunes per l'altra banda. Les portes d'entrada i sortida de l'Auditori, el Nacional i el Museu del Disseny estan orientades en sentit contrari.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Pepa Masó, Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neorològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Montse Oliva (delegada a Madrid), Jordi Molins (Disseny), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchell (Producció) i Antoni Dalmáu i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/p99h8g>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

Cinc segons

L'altre dia (els agraeixo la preocupació i el suport que m'han expressat molts de vostès) vaig haver d'anar a Madrid, al Tribunal Suprem, a declarar per la causa de l'1-O. Sí. Imposa. En directe, sí, el jutge Llairena és clavat al que vostès han vist retratat als diaris o a la televisió (ves quin descobriment, però és de les coses que em van quedar gravades a la retina); i sí, una sala plena d'advocats amb les seves respectives togues fa un cert (o molt) respecte, sobretot quan pregunta segons qui. Però vaja, no els volia pas parlar d'això, que cadascú a la seva feina té els maldecaps que li corresponen. Només els volia explicar els cinc segons que, d'una estada de dos dies a Madrid, van valer la pena. Va ser a la sala d'espera del Suprem (que és un edifici d'aquells carrinclons, amb un estil barroc afrancesat i ple de columnes i capitells que semblen qui sap què) i el que els deia, van

“Va ser només una mirada, una salutació i un somriure de lluny, però va valer la pena

ser només cinc segons. Un servidor i la presidenta de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, Núria Llorach, esperàvem per declarar quan, de sobte, es va obrir una porta lateral de la sala de vistes. Estàvem lluny, potser a cinquanta, seixanta o setanta metres, i de cop en va sortir l'exconseller Joaquim Forn, que acabava de declarar. Alt com sempre, més prim que

mai, Forn en sortia, elegant, vestit de conseller i escortat per dos policies. Ni una paraula, ens vàrem poder intercanviar. Però en veure'ns, i sobretot en reconèixer-nos, les mans se'ns van alçar automàticament a tots tres saludant-nos efusivament. Sorprès suposo per la trobada inesperada, la seva cara es va il·luminar i en els segons posteriors ens ho vàrem dir gairebé tot amb la mirada. “Com estàs? Quina il·lusió veure't. Ànims! Cuida't! T'esperem! Et volem a casa!”, li vam dir nosaltres amb un simple gest amb la mà. I ell, somrient, amb les mans enlaire, ens va tornar resposta. “Quina il·lusió veure-us! Com esteu? Què hi feu aquí? No us esperava! Gràcies”, ens va dir. Si més no, jo m'ho vaig imaginar així. Curiosos, el que et pots arribar dir en cinc segons sense parlar. Com que alguns de vostès m'ho han preguntat, com va anar per Madrid, sàpiguen que això és el que en recordo.

De reüll

Maria Palau

I en diuen restaurar

Setmana de disgustos patrimonials. A Cadis, ni més ni menys que a la catedral, han desaparegut quatre escultures de La Roldana, un cas únic de dona artista en temps del barroc. Es tem que algú les va tirar a la brossa. I a Estella han convertit una talla de Sant Jordi, del segle XVI, en un ninot que faria patxoca al museu dels horrors que va inaugurar fa uns anys el cèlebre Ecce Homo de Borja. Els professionals alerten insistentment de les desastroses restauracions que duen a terme intrusos sense cap preparació. Fa poc van difondre un manifest

Restituir la bellesa a una obra d'art vol expertesa, temps i diners

per denunciar-ho. Al que li han fet al pobre Sant Jordi, repintat com una mona de pasqua, no li'n podem dir restauració sinó ruïna perquè el més probable és que la peça original sigui irrecuperable. Restituir la bellesa perduda a una obra d'art requereix temps i diners. Temps per estudiar-la, per poder-la

entendre abans de fer cap actuació. I diners perquè en el procés hi participen diversos especialistes que treballen coordinats. Tenim un exemple ben recent que ho demostra: la intervenció als murals gòtics de la capella de Sant Miquel del monestir de Pedralbes, que tot just fa uns dies s'ha reobert al públic. S'han necessitat tretze anys per afrontar el projecte, molts dels quals, com diem, s'han dedicat a examinar mil·límetre a mil·límetre la pintura. S'ha reunit un equip de 70 experts en diferents matèries. I s'han invertit 425.000 euros. El resultat és meravellós. No se'l perdin per res del món.

Les cares de la notícia

PRODUCTOR AUDIOVISUAL

Jaume Roures

Un reportatge necessari

El documental 20-S, produït per Mediapro, no només és un treball periodístic excel·lent, sinó que aporta proves que desmenteixen el relat policial i judicial, i desmunten l'acusació de rebel·lió i sedició contra persones innocents. La pregunta és per què cap televisió estatal ha volgut emetre'l.

DIPUTAT D'EH BILDU AL CONGRÉS

Jon Iñárritu

Desmentir el govern

La bona feina del diputat basc ha posat en relleu la contradicció del govern espanyol respecte a la intervenció policial espanyola en la detenció de Carles Puigdemont a Alemanya. Primer van presumir de la seva participació i ara diuen que no va ser cosa seva, perquè hauria estat il·legal.

PRESIDENT DEL CONSELL EUROPEU

Donald Tusk

Una cimera negativa

La cimera europea sobre immigració ha estat un fracàs, dissimulat a corre-cuita amb un acord de mínims, basat en la bona voluntat de cada estat. La pressió electoral dels partits populistes, xenòfobs o d'ultradreta és la coartada dels estats per continuar inhibint-se del problema.

EDITORIAL

L'intolerable discurs de Morenés

■ L'incident provocat per l'ambaixador de l'Estat espanyol als Estats Units, Pedro Morenés, durant la visita d'una delegació de Catalunya és simplement intolerable. La desqualificació que Morenés va fer del discurs pronunciat pel president Quim Torra no només va ser una greu falta de respecte a la primera autoritat de Catalunya, sinó també una ofensa a centenars de milers de catalans. Acusar de propagandístic i mentider Torra i negar l'existència dels presos polítics és una actuació indignant que justifica la reacció de la plantada amb què va respondre la delegació catalana. I mentir afirmant que els catalans unionistes són perseguits a Catalunya és a més un exercici de 'fake news' lamentable. Com a ambaixador, Morenés no és ningú per atacar políticament en públic un càrrec electe com és el president de la Generalitat. S'equivoca el president del govern espanyol, Pedro Sánchez, si té intenció d'apuntalar el despropòsit de Morenés. Perquè permetre que la cimera del 9-J arribi esquarterada per la desafortunada actuació d'un ambaixador sense aptitud que va ser endollat en el càrrec per Mariano Rajoy és un greu error polític.

El nomenament de Morenés per a una destinació estratègica com la dels EUA, després de ser destituït com a ministre de Defensa, ja va ser molt criticat pel fet de no tenir carrera diplomàtica ni experiència al respecte, ja que provenia de la indústria armamentística, la qual cosa també va generar controvèrsia amb la cartera ministerial. Catalunya és la invitada oficial a l'Smithsonian Folklife Festival, juntament amb Armènia, i el fet de sabotejar la participació catalana a l'esdeveniment de la manera que Morenés ho ha fet mereix sense cap mena de dubte la seva destitució.

Tal dia com avui fa...

1 any

Locals per a l'1-O

Els alcaldes cediran locals per celebrar el referèndum. Més de mig miler d'edils, convocats per l'ACM i l'AMI, donaran demà suport al govern.

10 anys

Menys nutrients

La fruita i la verdura perden la meitat de nutrients en 20 anys. L'empobriment del sòl per culpa dels fertilitzants explica aquesta pèrdua.

20 anys

Més crisi a Euskadi

Dirigents socialistes s'oposen a una ruptura del govern tripartit basc. El PSE debat el trencament per la nova votació conjunta PNB-HB.

Full de ruta

Isabel Clara Simó

Xavier Romeu

Tribuna

Jordi Solà. Escriptor

Cinc mentides

Enmig de tots els entrebancs que estem vivint, i de la indignació massiva que ha causat l'alliberament de la sinistra Manada, i d'un rei que no ho és de tots els espanyols, doncs de vegades hi ha alguna bona notícia.

Em refereixo a l'aparició del llibre *A frec del seu nom. Vida, obra i lluita de Xavier Romeu*, que han escrit, amb una paciència exemplar, Josep Guia i Maria Conca. Em consta que han estat uns quants anys investigant, reunint, parlant, llegint, seguint totes les traces de la seva vida.

Xavier Romeu va morir en plena joventut, als 42 anys, i tot i això va tenir temps per fer de tot. Com a amic de Maria Aurèlia Capmany i Jaume Vidal, va tenir sempre preferència pel teatre; en va escriure, en va representar, va reflexionar sobre el teatre en general i en concret sobre el teatre català. Alhora era filòleg, era traductor, i sobretot era un escriptor molt bo, que no va tenir sort amb els seus llibres, impecables

Xavier Romeu va morir en plena joventut, als 42 anys, i tot i això va tenir temps per fer de tot

tots. I a més, Romeu era un activista polític. Tant ell com jo mateixa, que érem molt bons amics, vam entrar al PSAN al mateix temps i després de discussions teòriques al voltant de la paraula "nacionalisme".

Vull reproduir un petit fragment del 1979 que sembla que estigui escrit ara mateix: "Ja podeu publicar -ens ha dit- que faig comptes de fer públic que jo no represento Espanya, ja que el govern espanyol m'ha negat la representació, que ha donat al meu distingit col·lega, en José María García Nieto. Sí que represento, però, els Països Catalans en general, i en especial el PEN Club Català. Podeu afegir que el govern espanyol ha realitzat amb això un acte de separatisme que assumeixo plenament." No us recorda aquest fragment el discurs de Felipe VI del 3 d'octubre?

Som davant d'un llibre fonamental. L'anàlisi exhaustiu, l'obra de recerca meticulosa i alhora l'amenitat amb què està construït, el fa accessible a tots els públics. Amb Xavier Romeu, els autors repassen tota una època. I això el fa encara més interessant.

Catalunya ha d'eixamplar la base social per arribar al 50% de suport a la independència. Mentida. I ho és perquè ja s'ha arribat a bastament a aquest percentatge. De fet, si es té en compte el darrer cicle electoral -eleccions al Parlament de Catalunya de 2015 i 2017 i les últimes europees de 2014- les forces estrictament sobiranistes han obtingut un suport que abasta fins al 48%. És clar que aquest percentatge prescindeix d'una constant que recullen de manera reiterada les enquestes: hi ha una bossa de votants favorables a la secessió en tots els partits polítics (en particular en el món dels comuns) que en unes legislatives no voten sobiranista. Aquest electorat tan sols donaria el seu vot a la independència en un referèndum d'autodeterminació. Per tant, és una fal·làcia -i una dilació- pretendre arribar a un percentatge ja existent i que no es pot comptabilitzar just per la negativa d'acordar una votació en aquest sentit -cal recordar que a Escòcia va bastar un 44,2% del sufragi en les legislatives al Parlament escocès l'any 2011 per posar les bases de l'acord d'Edimburg? Qualsevol relat que prengui aquesta direcció es fonamenta en la mentida pel fet

d'obviar l'empirisme de les dades.

LA UNITAT ÉS LA GARANTIA de la igualtat entre espanyols. Mentida. Els drets constitucionals no reposen en la unitat territorial, ans en el text que precisament els garanteix. L'escissió d'una part del territori no implica la derogació d'aquestes garanties. De fet, l'anomenada "lleï de transitorietat" volia posar ordre en la qüestió pel que fa al Principat. Tanmateix, insistir en aquesta ideologia unitarista és insultant i demostra la baixa qualitat d'un diàleg impossible en aquests termes. El conflicte de Catalunya trobarà la seva solució en el dià-

“Car reconèixer que l'Estat mai acceptarà l'autodeterminació de Catalunya

leg. Mentida. Catalunya ha de dialogar, cal no dubtar-ne. El diàleg està en el fonament del concert de les nacions i n'és la conversa el seu esperit civilitzat. Però diàleg significa que les parts -dues com a mínim- han d'obrir-se a dialogar de tot. No hi ha condicions. Però Espanya, com a Estat, té una naturalesa imperial que no contempla -mai ho ha fet- els termes d'una possible secessió. Mai els catalans obtindran cap concessió en aquest sentit. Mai. Qui digui el contrari es menteix a ell mateix i menteix al conjunt de catalans. L'Estat mai acceptarà una consulta sobre l'autodeterminació de Catalunya -no debades, fins a disset vegades vam sol·licitar en l'anterior cicle (2012-2017) poder celebrar un referèndum acordat. I just això desembocà en el referèndum de l'1 d'octubre. Doncs bé, aquell cicle s'ha acabat i el que no poden pas fer els sobiranistes catalans és tornar a utilitzar un argument que no se sosté casuísticament. Perquè els fets parlen per si mateixos. Perquè no hi ha ningú a l'altra banda -ni contrapart a Catalunya-. Els polítics sobiranistes han de reconèixer la veritat i deixar de mirar enrere. Perquè només la veritat ens farà lliures.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Subvertir el llenguatge

■ Ja és l'hora de dir les coses pel seu nom a aquells que subverteixen el llenguatge en el seu concepte real i cada vegada que ho facin, replicar-los amb l'ús correcte de l'expressió. És difícil rebatre-ho quan es fa pels mitjans informatius per la manca d'oportunitat de respondre immediatament, però en els plens dels ajuntaments, en les sessions parlamentàries, en les tertúlies en directe, quan algun polític o opinador en deixa anar una, immediatament ha de ser rebutjat, directament a la jugular, sense compassió. "Els jutges es limiten a aplicar la llei". Pegar i empresonar innocents és en dreta llei? "S'ha fet un cop d'estat" Quin cop d'estat? "Polítics presos, no presos polítics". Com es pot dir això? Arribadas afirma: "Torra no és president de tots els catalans". I Mariano Rajoy, Pedro Sán-

chez, ho són de tots els espanyols? Felip VI és rei de tots els espanyols? L'himne i la bandera espanyola ho són de tots els espanyols? L'inefable Iceta: "Que la Diada sigui de tots els catalans". Que tots els polítics de l'oposició poden parlar en nom de tots els catalans? No tenen remei!

JORDI LLEAL I GIRALT
Badalona (Barcelonès)

Brúixola i seny

■ La credibilitat d'Espanya fa aigües pertot arreu, i malgrat ser públic i notori ningú no ha estat capaç, no sabem si per desídia o per ineptitud, de posar-hi ordre i remei. Els que des de l'ahir i l'avui ens governen, són tan cabuts i tossuts que no s'adonen del que són a escala internacional, la riota d'una Europa en decadència. Només ens cal llegir els editorials dels grans rotatius internacionals per constatar que Espanya, les seves institu-

cions i el mateix estat, estan catalogats en un nivell de valoració molt per sota de qualsevol altre país amb menys recursos i capacitat de creixement. Començant per la justícia i les maneres poc subtils d'interpretar la llei. L'exemple que ho delimita tot i que defineix l'estat d'una justícia que no té referent és el rebuig a les euroordres per la inconsistència dels seus raonaments jurídics que plasmen, a part del ridícul, l'odi i la venjança d'un estat que no ha superat, malgrat els anys, els tics del franquisme. Volen ignorar el que tots sabem, que els tribunals europeus els envermelliran les vergonyes, si en tenen, amb unes sentències que per dignitat haurien d'evitar posant en llibertat els presos polítics catalans, en Sandro Rosell i facilitant el retorn dels nostres exiliats.

PERE MANUEL GIRALT PRAT
Sant Just Desvern (Baix Llobregat)

Per oblidar

■ He quedat decebut amb la cerimònia inaugural dels Jocs Mediterranis de Tarragona. Decebut i empenyat per un acte que respirava espanyolisme per tots els costats. Poquíssimes referències a Catalunya, més enllà d'*Els segadors* en un disc a l'entrada del rei a l'estadi i una cançoneta en català. Semblava que s'estigués fent en un lloc de l'altiplà espanyol i no a Tarragona. La catalanofòbia hi va estar present: des de la vergonyant escuradada al president de la Generalitat (que TVE1 es va afanyar a accentuar-ne el volum), fins l'esperpèntic aterratge d'uns paracaigudistes militars amb la bandera d'Espanya. L'únic que m'ha agradat ha estat el posat seriós d'en Torra. Fidel reflex del sentiment de Catalunya vers qui la menysprea.

MIQUEL PUCURULL
Barcelona (Barcelonès)

La frase del dia

“Fins i tot en els casos de violència sexual que guanyem, les dones no els tornarien a denunciar”

Laia Serra ADVOCADA

Tribuna

Jaume Sobrequés i Callicó. Historiador

No s'ha fet justícia!

L'expressió no és meva. Algú la va escriure fa cinquanta-set anys. La repeteixen de manera insistent avui milions de veus que omplen a vessar places i carrers, platges i muntanyes. L'acabo de llegir en un article del nostre diari referida a la presó que pateix un expresident del Futbol Club Barcelona, que paga el pecat d'haver-ne estat el màxim dirigent. Llegeixo també que aquells maltractadors de la dictadura franquista han estat objecte d'un ampli reconeixement del govern d'Espanya i de la quinta columna catalana. “Fa un any [el 1961], uns fets van provocar intensa emoció al país i a l'estranger.” Les accions agressives de les forces d'ordre públic espanyoles d'aleshores figuren en els protocols números 2.068 i 2.075 del notari Antoni Gual. Les recents han estat explicades amb tota mena de detalls en les planes d'algun diari, sobretot d'El Punt Avui, i en alguns pocs reportatges de la televisió. També se n'han fet ressò nombrosos mitjans de comunicació d'arreu del món.

ALESHORES –REPRODUUEIXO documents notariais—algú, amb total impunitat, va vomitar: “Lo que Hitler hizo con los judíos no fue nada con lo que nosotros haremos con los catalanes”; “Los catalanes no tienen c...”; “Dentro de un año seréis unos esclavos y nos limpiaréis los zapatos”; “Los catalanes estaréis más bajos que la mierda que sois”. El llenguatge s'ha polit un xic, però l'odi contra els màxims dirigents catalans expressat fa quatre dies per alguns dirigents espanyols mai no s'ha apaivagat. Perquè qualificar de nazi el president de la Generalitat de Catalunya, més que desconsideració o menyspreu, ha de ser qualificat d'odi. En el document de fa més de

mig segle es parla de: “L'odi contra la catalanitat. L'odi, a més, contra la nova joventut, que assegura, amb la fe i la presència actuant, la pròxima victòria de Catalunya, de la democràcia i de la llibertat.”

“Aquesta expressió la va escriure algú fa cinquanta-set anys. La repeteixen de manera insistent avui milions de veus que omplen a vessar places i carrers, platges i muntanyes

“DAVANT LES NOTÍCIES [dels maltractadors de la policia] la indignació augmentà.” Les querelles i denúncies davant la justícia no serviren de res: “Van passar mesos. I un dia la premsa espanyola, exultant, va anunciar el sobreseïment lliure dels policies acusats de tortura; la querella (...) i centenars de signatures, tot no havia estat res més que un complot”, separatista. El Col·legi d'Advocats va protestar “en una enèrgica nota (...), que hom pot llegir a la circular número 300 del Col·legi”. Més de cinquanta anys després, la protesta ha estat clamorosa i ha gaudit del suport d'organismes internacionals defensors dels drets humans.

FA CINQUANTA-SET ANYS, repeteixo: “Aquest sobreseïment lliure no ha constituït als ulls de ningú cap rehabilitació de la policia. Ben al contrari: constitueix una nova violació dels drets humans (...)” Avui com ahir. L'ahir, sota una inclement dictadura. L'avui, sota el que ja comença a ser un règim autoritari amb tics heretats d'aquell passat. El 1961: “No s'ha fet justícia! Podem tolerar això? Un deure elemental ens obliga a demanar, a exigir, la seva llibertat, perquè també nosaltres participarem en aquella campanya. No és just que ells paguin per tots! No oblidem, ciutadans, els nostres presos!”

NOTA PER SABER-NE MÉS: “Fa un any, uns fets van provocar una intensa emoció al país i a l'estranger: l'apallissament i tortura d'uns detinguts a conseqüència dels incidents del Palau de la Música, el 19 de maig, en intentar-se cantar el *Cant de la senyera*, durant el concert de l'Orfeó Català en homenatge a Maragall. Entre els torturats hi havia el Dr. Jordi Pujol. Barcelona, maig del 1961.”

De set en set

Jordi Panyella

Irene Polo i el Quixot

La república ja hi era. La que va saltar pels aires el 1939, no la que es va insinuar i només insinuar el passat 27 d'octubre. I era una república espanyola, com espanyola també és la monarquia dels Borbons, però tenia el morat a la bandera i a Catalunya s'hi parlava lliurement el català, i s'escrivía en la seva llengua i es publicava molt; Mare de Déu de la linotípa amb quin frenesí i amb quina qualitat literària i periodística s'editava premsa en aquest país.

L'ombra gegantina de Josep Pla sovint ha fet invisible l'alt nivell dels periodistes que treballaven a Catalunya en la seva llengua abans que el general Franco ho enviés tot a rodar. Hi ha hagut Pla, però hi havia aleshores molt més que Pla, un estol d'escriptors de diari —és a dir que escrivien a diari en un diari camuflats en l'ofici de periodista— que de no haver estat víctimes de la destrallada de la Guerra Civil haurien donat volum i perfum a la llengua i volada a la cultura d'aquest país.

Avui, els infatigables lluitadors per la veritat, justícia i reparació que un dissabte al mes es troben a la plaça Sant Jaume per reivindicar la memòria de les víctimes del franquisme dediquen la seva concentració a les dones periodistes que van ser igualment víctimes de l'anorreament del feixisme. Un rescut homenatge i un nom com a bandera de totes elles, Irene Polo, una dona brillant, una ploma excel·lent, una periodista sagaç, intuïtiva i única.

Per acabar, una idea; tots els que avui branden el Quixot per denunciar una suposada persecució dels catalans contra Espanya, que comprin també algun llibre d'Irene Polo, el llegeixin, si és que ja han enllestit el cavaller de la Manxa, i reflexionin sobre els 40 anys de silenci de la llengua catalana.

Sísif

Jordi Soler

Nacional

Pendents de la resolució sobre Puigdemont

La justícia alemanya no té cap data prevista per resoldre sobre l'extradició

Problemàtica dels menors estrangers sols

El govern es proposa acollir els joves immigrants abans que se'n faci càrrec la fiscalia

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Un govern sota fiança

QUANTITAT • El jutge instructor del sumari de l'1 d'octubre obliga els membres de l'executiu processats a aportar 2,1 milions de la seva butxaca

RESPOSTA • L'ANC assegura que els pagarà la caixa de solidaritat

Jordi Panyella
BARCELONA

El magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena ha imposat a tots els membres del govern de Carles Puigdemont una fiança solidària de 2,1 milions d'euros com a garantia davant una possible condemna per malversació en el procés que segueix contra els catorze polítics per l'1 d'octubre. En cas de no fer-se efectiva, el tribunal embargaria els béns dels encausats que, en conjunt, posseeixen un patrimoni que supera per poc els 3,1 milions d'euros.

A banda de posar contra les cordes les finances personals dels polítics processats, Llarena també s'ha marcat el propòsit de trencar la cadena de solidaritat que s'ha posat en marxa a Catalunya arran de l'ofensiva judicial contra el procés sobiranista i els presos polítics. En la resolució dictada on fixa les fiances es defineix expressament sobre la manera com s'han de satisfer i estableix que han de respondre els processats amb diners o béns de la seva propietat i exclou expressament la figura del fiador.

Fins avui, la caixa de solidaritat que es va posar en marxa des del moment en què Jordi Cuixart i Jordi Sánchez van ser detinguts i empresonats ja ha fet front al pagament de diverses quantitats requerides per la justícia en els diferents processos judicials oberts. Els fons econòmic el gestionen Òmnium Cultu-

ral i l'Assemblea Nacional Catalana en dos comptes corrents que tenen la mateixa finalitat. Els ingressos provenen de donacions particulars, fetes directament o a través de campanyes o accions de recollida, com els ja coneguts sopars grocs.

L'última fiança

L'última vegada que la caixa solidària va haver de fer front a una fiança va ser quan el tribunal de Neumünster en va fixar una de 75.000 euros per deixar en llibertat provisional Carles Puigdemont. Això va passar el maig passat i aleshores les entitats sobiranistes van explicar que ja havien pagat fins a 4 milions a través de les caixes de solidaritat. L'única fiança que no ha pagat la caixa és la de Santi Vila.

La resolució dictada ahir per Llarena té lloc després que s'hagi confirmat l'acte de processament de tots els membres del govern anterior, i en l'escrit crida l'atenció la frase en què s'especifica que la fiança s'haurà de pagar "amb qualsevol de les fórmules admeses per la llei menys la personal". Això vol dir el contrari del que sembla i implica que no s'accepta la figura del fiador i, per tant, exclou expressament la participació de l'Assemblea o Òmnium.

La quantitat de 2,1 milions d'euros que reclama Llarena correspon a la xifra a la qual equival, segons les seves investigacions, la suposada malver-

Anna Gabriel, resident a Suïssa

L'exdiputada Anna Gabriel ha obtingut el permís de residència a Suïssa per un temps de cinc anys, segons ha indicat la mare de l'exportaveu de la CUP al Parlament. Aquesta circumstància aplanarà la seva estada al país helvètic i li facilitarà la recerca d'una feina. Gabriel va exiliar-se a Suïssa el mes de febrer passat davant el temor que pogués ser empresonada pel jutge Llarena, circumstància que després no es va confirmar. Tot i això, la cupaire va decidir romandre a Suïssa en no acceptar el procés judicial obert en contra seva i en considerar que no hi ha garanties d'un joc processal net. Des d'a-

quell moment va posar en marxa el procés per poder obtenir la residència, que li ha estat concedida ara, segons ha explicat la mare de l'exdiputada, Maribel Sabaté, en declaracions a l'emissora de ràdio Ona Bages. Els objectius immediats de Gabriel són els de combinar els estudis amb la recerca d'una feina en l'àmbit universitari. Sabaté va explicar la dificultat i la tristesa que per a ella suposa tenir una filla exiliada i va reconèixer i agrair la solidaritat dels veïns de Sallent, que s'ha concretat en algunes festes de suport per recollir fons per ajudar Gabriel a pagar les despeses de l'exili.

sació de fons públics comesa durant l'organització i execució del referèndum de l'1 d'octubre. Com que la cita electoral es va declarar il·legal, tots els diners que s'hi haurien destinat des del govern serien constitutius d'aquest delictes. El magistrat ha arribat a la suma dels 2,1 milions, tot i que el govern espanyol, a través del ministre Cristóbal Montoro, ha mantingut en tot moment que no es van fer servir diners públics per pagar el referèndum.

La suma de tots

Els processats han de fer front a la fiança de manera solidària, i això suposa que entre tots han de reunir la quantitat demanada per

La xifra

14

polítics, tots els membres del govern Puigdemont, han d'aportar la quantitat de 2,1 milions en concepte de fiança.

Pablo Llarena i aportar-la al jutjat. En cas de no fer-ho, se'ls avisa que se'ls embargaran els béns corresponents fins a cobrir la totalitat de les quantitats reclamades.

Llarena no només condiona la manera com s'ha de satisfer la fiança, sinó que a més a pressa a fer-ho i dona un termini molt breu, de només dos

L'APUNT

Fets, no paraules, d'ERC i el PDeCAT

Xavier Miró

Tothom sap que la via unilateral s'ha acabat. O que, si més no, no forma part de l'estratègia política a mitjà termini del govern i dels grups parlamentaris que li donen suport. Fa mesos que ERC ho va donant a entendre en la seva posició cada cop més explícita. Davant l'ambigüitat del discurs inicial de JxCat, també el PDeCAT va començar a donar-ne senyals explícits.

Quina en pot ser la major demostració, sinó les ponències estratègiques que les bases d'ERC i el PDeCAT han d'aprovar aquest juliol? Però, malgrat això, Ciutadans i el PP continuen instal·lats en la seva gestualitat i retòrica contra el "colpisme" dels independentistes. Com si res no hagués canviat ni passat des de l'endemà del 27 d'octubre. O des de la fi d'ETA.

nça

El govern Puigdemont en una declaració institucional de l'1 d'octubre ■ ARXIU

El president espanyol, Pedro Sánchez, compareixia ahir a Brussel·les després del Consell Europeu ■ ACN

Sánchez insta Torra a tenir "diàleg i no brega" i elogia la reputació d'Espanya arreu

■ El president espanyol creu que l'episodi de Washington no ajuda ■ Critica el càrrec de Serret però no l'impugna ■ Catalunya rebrà 1.590 milions del FLA

dies, per poder-la pagar. Tant les presses com la limitació de pagament van genera ahir sorpresa, i encara més quan a les caixes de resistència hi ha diners suficients per poder fer front als 2,1 milions exigits.

Tot i que l'escrit de Llaena és molt clar, des de l'Assemblea Nacional Catalana s'advertia ahir que no consideren que hi hagi d'haver cap impediment per poder aportar els diners des de la caixa de solidaritat, com s'ha estat fent fins ara. També es recordava que els advocats dels processats encara no havien rebut la resolució i que, en tot cas, és un escrit contra el qual es pot presentar un recurs. ■

David Portabella
MADRID

Deu dies abans de celebrar la primera reunió amb Quim Torra a La Moncloa, Pedro Sánchez va voler animar el president de la Generalitat a abandonar l'actitud de "brega" que, al seu parer, es va poder veure a Washington en l'episodi de tensió diplomàtica amb Pedro Morenés, ambaixador espanyol i exministre de Defensa del PP. "Entre el diàleg i la brega, aquest govern tria el diàleg", va anunciar Sánchez, que, no obstant això, va advertir Torra que ell sempre lloarà la bona reputació d'Espanya en el context internacional.

Aprofitant el viatge al cor d'Europa per partici-

par en el seu primer Consell Europeu, Sánchez va voler demostrar que està disposat a lliurar la batalla pel relat internacional que Mariano Rajoy va desoir, i va lamentar la polèmica de Washington. "La pregunta que s'hauria de fer el president Torra és quin bé fa als catalans que representa traslladant aquest tipus de brega als Estats Units. I què guanya Espanya també amb això. De debò hi guanyem alguna cosa en termes de reputació i d'imatge? Comença a ser hora d'anteposar el diàleg a la brega en una crisi que és política i que requereix molta intel·ligència", va argumentar el líder espanyol.

Si el dia abans Sánchez ja havia volgut solemnitzar

Tot a punt per al trasllat de presos

Els nou presos polítics catalans que estan en presó preventiva a Soto del Real, Alcalá-Meco i Estremera estan a punt de ser traslladats a penals catalans. Si bé el tràmit burocràtic depèn de la junta d'avaluació de cada centre, la portaveu del govern espanyol, Isabel Celaá, va garantir que tots compleixen els requisits d'estar arrelats al lloc de destí i de tenir l'informe preceptiu del centre per ser traslladats en els pròxims dies. El jutge Llaena responia ahir a dos nous escrits, el d'Oriol Junqueras –que ha demanat Brians II, el mateix que Jordi Cuixart– i el de Raül Romeva –que vol Barcelona. En espera que Llaena es

pronuncï sobre Jordi Turull, Josep Rull i Joaquim Forn, l'escenari ideal previst per La Moncloa és que el trasllat dels líders polítics i socials catalans no es produeixi ni poc abans ni poc després de la cita del 9 de juliol entre Pedro Sánchez i Quim Torra per no traslladar la sensació que la decisió és fruit de la reunió quan obeeix al compliment de la política penitenciària. Ja des de Rabat, el ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, havia avançat que és imminent, "en els propers dies". "Ja està obert el trasllat, però no els puc determinar en quin ordre es farà", va dir la ministra Celaá.

a Brussel·les que no admet l'existència de presos polítics i que no acceptarà un referèndum pactat, ahir va fer un pas més i es va comprometre a ser un defensor del bon nom internacional d'Espanya. "Escollir el diàleg no significa que no siguem fermes en la defensa de la reputació internacional d'un estat social i democràtic de dret com l'espanyol", va advertir. Si bé en el passat havia parlat d'una fractura social als carrers catalans, ahir, en canvi, va fer una crida perquè la política imiti el carrer. "La immensa majoria vol girar full i vol tenir una relació molt més nor-

La frase

"Comença a ser hora d'anteposar el diàleg a la brega en una crisi que és política?"

Pedro Sánchez
PRESIDENT ESPANYOL

mal, que és precisament la que hi ha al carrer. El que succeeix al carrer és el que ha de passar en la política", va opinar.

En la compareixença de Sánchez va arribar el nom de Meritxell Serret, nova delegada de la Generalitat a Brussel·les. La seva situació legal suposarà un obstacle per tenir contacte amb el govern espanyol?, se li va preguntar. "Sí", va respondre de manera taxativa. Segons Sánchez, "no ha calgut" demanar als socis europeus que Serret no sigui rebuda. Dit això, el govern espanyol no es planteja recórrer contra el seu nomenament.

D'altra banda, el govern espanyol va comunicar ahir l'assignació del Fons de Liquiditat Autònomic (FLA) del tercer trimestre de l'any, i a Catalunya li corresponen 1.590 milions. La comissió delegada d'Assumptes Econòmics va aprovar dijous la distribució del FLA –amb el País Valencià com a segon receptor, amb 1.316 milions– i del Fons de Facilitat Financera, amb Andalusia (976 milions) com a primera receptora. ■

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Sense data la decisió sobre l'extradició de Puigdemont

■ El tribunal de Schleswig-Holstein admet que no ha pogut resoldre el cas en el màxim fixat per llei arran de l'allau de material a revisar que li ha enviat Llarena ■ No es vol imposar cap nou termini

Redacció
BARCELONA

La decisió sobre l'extradició de Carles Puigdemont s'ajorna *sine die*. El tribunal de Schleswig-Holstein ha reconegut que no podrà complir el termini legal de 60 dies, prorrogables fins a 90, que fixa com a màxim la regulació comunitària per resoldre les euroordres des del moment en què es porta a terme la detenció (en aquest cas el 25 de març passat), i que de fet ja es va exhaurir el diumenge 24 de juny. La defensa del president havia apuntat a final de mes com a possible data per a la decisió, però ahir va fer públic que el jutge alemany l'ha ajornat davant l'allau de material enviat pel jutge Pablo Llarena a última hora per mirar de provar els indicis que va cometre un delict de malversació, després que ja se li desestimés dos cops l'extradició per rebel·lió.

La sala "està estudiant ara amb la precisió convenient aquesta posició, i en algun moment prendrà una decisió", va dir ahir al migdia, en declaracions a Efe, la jutgessa i portaveu de l'Audiència Territorial del *land* alemany, Frauke Holmer, que va negar que l'ajornament de la decisió sigui res de nou. Holmer va admetre que s'havia in-

Puigdemont, la setmana passada, abans de la reunió que va mantenir amb Quim Torra prop d'un dels aeroports de Berlín ■ EFE

complert el termini de 60 dies, que "ja va expirar fa temps", i que llavors s'havia donat avis a Eurojust, l'òrgan de la UE que s'encarrega del reforç de la cooperació judicial entre estats, que la situació s'allargaria, per la qual cosa entén que no cal tornar a avisar-lo ara. La portaveu no va voler "en cap cas" fer un nou càlcul aproximat sobre quan es pot produir la resolució de la petició, vista "l'extensió" del procediment. "Si durà dues setma-

nes, quatre o sis, això no li ho sé dir", tancava la portaveu. El tribunal ja ho ha comunicat també a la fiscalia alemanya, adduint la complexitat del cas.

La defensa de Puigdemont va confirmar que no sap quan es pot prendre la decisió, després de la qual encara es podrien obrir nous terminis per presentar recursos. Segons explicava a l'ACN Gonzalo Boye, coordinador de la defensa dels exiliats, la fiscalia espanyola ja es va exce-

El proposen per presidir el PDeCAT

La coordinadora general del PDeCAT, Marta Pascal, va proposar ahir la figura de Carles Puigdemont perquè sigui escollit nou president del partit en l'assemblea ordinària que la formació celebrarà del 20 al 22 de juliol. Després que l'expresident Artur Mas abandonés el tàndem al gener, el càrrec l'ocupa provisionalment en solitari Neus Munté, que plegarà per presentar-se

a l'alcaldia de Barcelona. Així mateix, en una entrevista a l'Ara, Pascal aposta perquè els exconsellers Josep Rull, Jordi Turull i Quim Forn, a la presó, i Lluís Puig, a l'exili a Brussel·les, assumeixin les vicepresidències "més polítiques". En aquesta candidatura "de síntesi" de totes les sensibilitats, ella assumiria la secretaria general i David Bonvehí, la d'organització.

Ara neguen cap seguiment il·legal a Puigdemont

Redacció
BARCELONA

El govern del PSOE nega ara que agents del CNI i de la Policia Nacional espanyols haguessin fet un seguiment a l'expresident Carles Puigdemont des que va sortir de Finlàndia fins a la seva detenció per la policia alemanya un cop

va travessar la frontera des de Dinamarca el 25 de març. Un cop coneguda la notícia, aquell dia la Policia Nacional va informar en el seu compte oficial de Twitter que "gràcies a una operació coordinada dels agents d'informació dels cos i del CNI, Puigdemont ha estat detingut a Alemanya". El diari *El País* va pu-

blicar que "el CNI va controlar Puigdemont des de la sortida de Finlàndia" en una operació en què van participar entre 10 i 12 agents de les policies espanyola i alemanya. El diari *El Mundo* va dedicar-hi una informació titulada "Així va ser l'operació del CNI i la Policia Nacional per detenir Puigdemont".

Ara, sorprenentment, el govern espanyol ha respost al senador d'EH Bildu Jon Iñarritu que en la detenció de Puigdemont no van participar "ni mitjans tècnics ni humans espanyols". L'única relació, asseguren, va ser via judicial per demanar l'extradició. El seguiment podria ser il·legal si no n'estaven informades les autoritats alemanyes. A més, hi ha mitjans que van publicar que el cotxe on viatjava l'expresident portava una balla des de Finlàndia per poder-lo vigilar en tot moment. ■

Iñarritu en una intervenció al Senat. ■ ARXIU

dir en els terminis per presentar el seu escrit, ja que ho va fer al cap de 65 dies que s'iniciés el procés, i després Llarena també ha continuat enviant documentació addicional fins a l'últim moment. L'advocat Jaume Alonso Cuevillas recordava, de fet, que el Suprem ha estat enviant aquesta documentació fins i tot fora de termini. "Dimarts vam presentar les al·legacions però dilluns encara havien arribat coses del Suprem, i per això vam dir que, si es tenia aquesta documentació en compte, tinguéssim marge per fer més al·legacions", explicava. El lletrat s'ha queixat dels *tempos* de Llarena, ja que "el normal", segons ell, és que en una euroordre hi hagi una petició inicial "i punt", i que el tribunal que la rep tingui aquests 60 o 90 dies. "Aquí, però, no s'han parat d'enviar papers", constatava.

Boye, a banda, denunciava a diversos mitjans que tota la documentació s'ha enviat escrita en castellà, tot i que la jurisdicció preveu que s'ha de presentar en la llengua oficial del país on va, per la qual cosa el tribunal alemany ha tingut una feina extra per traduir-la. Segons indicava a RAC1, la defensa va demanar al tribunal que s'adjuntés a la causa la carta de l'exministre Montoro en què eximia el govern de malversació, que Llarena havia omès, i quan aquest la envia ho va fer "amb 38 megabytes més d'informació, uns dos mil folis". "Tenim la sensació que Llarena vol evitar que el jutge alemany resolgui ràpidament, hi ha nervis", sentenciava Boye, que creu que el seu objectiu és "dilat" el cas. ■

“Gràcies a una operació dels agents del CNI i la policia, Carles Puigdemont ha estat detingut”

Policia Nacional
25 MARÇ 2018

“En el dispositiu de detenció no hi van participar mitjans humans ni tècnics espanyols”

Govern espanyol
28 JUNY 2018

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El documental del 20-S, una prova a favor dels Jordis

■ Els advocats de Sànchez i Cuixart utilitzaran la producció de Mediapro, que recull noves imatges, en el procediment judicial ■ Òmnium demana a la fiscalia que retiri els càrrecs contra els presos

Redacció
BARCELONA

El documental del 20-S serà aportat com a prova per l'advocat de Jordi Sànchez, Jordi Pina, i per l'advocada de Jordi Cuixart, Marina Roig, en el procediment judicial. El documental, produït per Mediapro i emès dijous per TV3, recull nombroses imatges sobre les protestes d'aquella jornada d'escorcolls a la conselleria d'Economia i a la seu de la CUP. "Reflecteix la realitat del que va passar i evidentment serà d'interès aportar-lo al procediment", va dir Roig en el programa de debat posterior a la seva emissió.

Roig va reconèixer que, tot i que ja han aportat una gran quantitat d'imatges que nombrosos ciutadans els han fet arribar de manera espontània, el documental aporta nova informació que volen afegir al procediment. En aquest sentit, Pina va assegurar que el documental conté

Milers de persones es van concentrar el 20-S davant de la conselleria d'Economia per protestar contra els escorcolls ■ J. RAMOS

"moments molt importants" que poden contrastar el "relat dantesco" del jutge instructor del Tribunal Suprem, Pablo Llarena. La producció, hi van afegir, també és rellevant per defensar la feina dels

Mossos, amb el major Josep Lluís Trapero i la intendent Teresa Laplana al capdavant.

Per la seva banda, Òmnium va exigir ahir a la fiscalia de l'Estat que "retiri tots els càrrecs contra els

presos polítics catalans", assenyalant que el documental sobre el 20-S evidencia que les acusacions "no tenen cap fonament". De fet, Òmnium va assenyalat que el reportatge reflecteix com Cuixart i Sàn-

chez són "referents de la lluita pacífica".

El documental emès per TV3 no va deixar indiferent i va ser líder d'audiència amb un seguiment de 982.000 espectadors de mitjana i una quota de pan-

La xifra

982.000

espectadors de mitjana van veure el documental '20-S' emès per TV3, que es va convertir en líder d'audiència.

talla del 33,7%. Les xarxes socials també es van fer ressò del programa i van convertint el seu contingut en tema del moment mundial –va ser el més comentat a l'Estat i el tercer a tot el món després del tiroteig a Annapolis i del partit de futbol Anglaterra-Bèlgica.

Precisament l'endemà de l'emissió del documental, la declaració d'una secretària judicial de Granollers fa pensar que la Guàrdia Civil va allargar de manera innecessària, ja fos per descoordinació o per provocació, la cerca judicial a la conselleria d'Economia el 20-S. I és que, segons aquesta, l'aleshores secretari general d'Economia, Josep Maria Jové, ja va anunciar a les 12 del matí que renunciava a presenciar l'escorcoll al seu despatx professional, mentre que el cos policial no va marxar de la seu d'Economia fins a gairebé les 9 de la nit al·legant que aquest s'havia negat a deixar fer el registre si no hi era present. ■

La policia no pot ser objecte de delictes d'odi

■ El TSJC desestima per aquest motiu una querrela contra el diputat Ferran Civit

Redacció
BARCELONA

El Tribunal Superior de Justícia de Catalunya conclou en una interlocutòria que el delictes d'odi previst a l'article 510 del Codi Penal només es pot aplicar contra els que inciten a la discriminació de col·lectius "vulnerables", perquè "no qualsevol grup social de persones" en pot ser vícti-

ma. Per tant, no es pot acusar els que carreguen contra els cossos policials. Així ha justificat la no admissió a tràmit d'una querrela de la fiscalia contra el diputat d'ERC Ferran Civit, que el 2 i el 3 d'octubre va publicar cinc piulades en què instava a l'expulsió dels hotels en què s'allotjaven dels policies que havien actuat l'1-O, a fer soroll per no deixar-los dormir i a difondre que hi havia "repressors" en aquells establiments.

Segons el fiscal, les piulades pretenien "intimidar o atemorir" els agents, però pel TSJC la intenció últi-

L'allotjament de la policia en hotels va provocar moltes protestes, com a Reus ■ J.F. / ARXIU

ma de Civit era fomentar la discriminació. De fet, citant jurisprudència espanyola i internacional i recomanacions d'instàncies europees, els magistrats recorden que "hi ha formes d'expressió que ofenen, pertorben o trastornen, però per si mateixes no constitueixen incitació a l'odi". "La conseqüència és

que el discurs d'odi o hostilitat contra l'autoritat o els agents de l'autoritat no pot ser sancionat amb l'article 510", conclou. Tot i això, admet que certes expressions poden comportar un delictes de proposició per delinquir o provocació per la comissió d'un delictes o apologia d'atemptat i resistència greu a l'autoritat, o

amenaces greus i injúries a les forces de seguretat. Segons el TSJC, no consta que els missatges hagin tingut cap repercussió o efecte pràctic per als policies o els hotels, i la suposada limitació de la llibertat de circulació i residència que proposen les piulades és "quimèrica i irrealitzable". ■

Tornen a citar Pesarrodona

La magistrada del jutjat d'Instrucció número 2 de Manresa ha tornat a citar a declarar el regidor de Sant Joan de Vilatorrada Jordi Pesarrodona el 10 d'octubre. Ell mateix va anunciar a Twitter que el criden en qualitat d'investigat per desobediència greu. El 7 de febrer ja hi va anar, però va rebutjar de declarar perquè no sabia de què l'acusaven (desobediència) i va presentar un recurs a l'Audiència de Barcelona, que li va donar la raó fa tres setmanes. Ara el procés es reinicia i l'acusen d'un delictes més greu, perquè abans el càstig podia ser una multa i ara és presó. La jutgessa ja va arxivar una altra causa per delictes d'odi i resistència greu contra la Guàrdia Civil per haver-s'hi fet una foto amb un nas de pallasso, pendent ara d'un recurs a l'Audiència.